

KERSTBOEK

ZONNESCHIJN

UITGAVE C. A. SPIN & ZOON N.V. AMSTERDAM
UITGEVERSMAATSCHAPPIJ W. DE HAAN N.V. UTRECHT

Maar h t boompje. Dat oude boompje, waar ze nu al zo vaak Kerstmis mee hadden gevierd.

„Misschien is het voor ons een beter Kerstfeest z nder dan met dat boompje,” merkte Blom op. „Dan hebben we er tenminste nog iets goeds mee gedaan. Dan hebben we tenminste iets gegeven, waar we z lf van hielden.”

En vooruit, ze hadden immers nu al vijf-en-twintig jaar dat boompje gehad : licht, dat nu een ander er eens van genoot. En ze konden z nder dat boompje immers even goed denken aan . . .

De kinderen stonden er met de neuzen op . . .

Baje keek lang voor zich uit, net of ze over het meer zag. Het was beter, goed voor anderen te zijn, dan je met je eigen verdriet op te sluiten.

„Laten we het dan maar doen, Blom,” zei ze. „Het is morgen Kerstfeest.”

Diezelfde avond nog pakte Blom het boompje in een groot vel groen vloe, en bracht het in het donker naar de Nijeholts. Hij liep er z  voorzichtig mee, net of het een klein kind was. Onder het siedepampier hoorde hij het zachte getinkel van de versierselen.

„Hier heb ik wat voor Jitske,” zei hij, toen hij bij de Nijeholts in de kamer stond. „Het is maar een aardigheidje hoor, meer niet. Ik wist niet, dat ze

ziek was, en dat ze zo graag naar het Kerstfeest wou. Ik hoorde het vanmiddag van Meindert."

Behoedzaam zette hij het boompje op tafel.

De kinderen stonden er met de neuzen om heen, en Jitske kon er niets van zien. De jongens moesten wat op zij gaan, zodat de zieke ook kon kijken.

Wat zou er wel onder dat groene vloeï zitten? Het leek wel... het leek wel... Maar dat kòn toch niet! Dat zou toch àl te mooi zijn.

Met bevende handen pelde Blom het papier om het boompje vandaan, en daar stond het in zijn simpele luister, van zijn versierselen en zijn twaalf kaarsjes.

„O, wat prachtig, Blom!” riep Jitske. „Wat prachtig! Nou kan ik ook naar een Kerstboom kijken.”

„Het is veel te mooi,” zei Mem.

Och, het was maar een oud boompje, zei Blom. Ze hadden het nog op zolder staan. Van vroeger. Maar het kòn zo nog wel. En hij genoot van de vreugde, die hij het zieke meisje had bereid.

„Ze is er net zo blij mee, als onze Rinske vroeger,” schoot het door zijn hoofd.

„Kom morgenavond bij ons, als het boompje brandt,” nodigde Vrouw Nijeholt uit, „en breng Baje dan mee.”

„Ik zal het haar zeggen,” beloofde Blom. „Ik weet niet, of ze kan. Ze heeft zo'n last van haar benen.”

Hij wist eigenlijk wel, dat Baje niet zou komen. Netzomin als hij.

Even later stond hij weer op de weg. Nou was het toch net, of God op de aarde rondwandelde, zoiets heerlijk ging er over de wereld. Je kon het niet zien, je kon het niet horen. Je vóelde het alleen maar. De landen lagen verzonken in de Decemberavond, en plotseling klonk van heel ver het vochtige geluid van een zingende kerkklok.

Er viel iets op de brede kraag van zijn jekker.

Toen kwam hij thuis, waar Baje hem al wachtte.

„Was Jitske blij?” vroeg ze.

Blom knikte, en snoot zijn neus.

„Het regent toch niet?” zei Baje, en ze keek naar een druppel, die op zijn kraag glinsterde.

„Nee, het regent niet,” antwoordde Blom. „Het is alleen wat vochtig buiten met die mist.”

Maar Baje begreep. Ze gaf Blom een kus in zijn grijze haar. Dat deed ze anders alleen, wanneer hij jarig was...